

[Leif Hørmann]

vidt der var behov for at kriminalisere den offentlige gengivelse, der var afstedkommet af et tavshedspligtsbrud.

Dernæst er det, fordi reglen faktisk har fungeret – og jeg henviser her til bemærkningernes omtale af et par retssager, der er citeret fra tavshedspligtsudvalgets betænkning – som en journalistregel. Vi står således her over for at skulle afveje hensynet til private og offentlige interesser over for hensynet til journalisters adgang til at skrive, hvad de vil. Denne afvejning har vi altså løst på den måde, at vi siger, der ikke skal være straf for meddelelshæleri, som er den tekniske betegnelse, når det drejer sig om privates økonomiske interesser – her altså typisk skatteoplysninger – og offentlige interesser.

For os har det nemlig været afgørende, at tavshedspligtsbruddet har fundet sted, at det forhold, at tingene er kommet ud over grænsen for travshedspligten, har fundet sted. Det indebærer, at det ofte vil være en tilfældighed, om der bliver skrevet noget om det i avisen, og at nogle måske, hvis vi ser på de offentlige interesser, kan udnytte disse oplysninger ved at læse om dem gennem avisen, eller at det i øvrigt er passeret rundt i systemet, og at man derved får mulighed for at udnytte det.

Yderligere svækker man pressens situation derved, at pressen jo, om jeg så må sige, ikke kan holde hemmeligt, at den er i besiddelse af disse oplysninger, fordi pressen netop skriver om dem. Man vil altså netop i kraft af sin virksomhed som presse henlede politiets opmærksomhed på, at man har fat i noget, der er tavshedsbelagt.

I morges hørte jeg i radioen, at Berlingske Tidende kunne fortælle, at man nu havde et fortroligt-stemplet notat fra EF-Kommissionen om, hvordan man skulle løse smørbjergsproblemet. Man kunne egentlig lige så godt forestille sig, at Berlingske Tidende havde papiret fra markedsudvalget – nu er det dokument, vi har fået i markedsudvalget, ikke stemplet fortroligt – men det kunne man lige så godt forestille sig. Her har vi altså en situation, hvor en avis ganske klart henviser til noget, der i princippet bygger på et tavshedspligtsbrud, nemlig at fortrolige oplysninger kommer ud til pressen.

Et andet eksempel: da folketingsmedlemmer herindefra som medlemmer af VS' gruppe offentliggjorde Monopolrådets redegørelse

vedrørende gødnings- og isoleringsbranchens forhold, var der masser af aviser, der skrev om indholdet af disse rapporter, der var stemplet fortroligt af industriministeren. Men mig bekendt er der ikke rejst sigtelse mod de journalister, der har skrevet om disse forhold.

Vi står altså samtidig over for et overordentlig betragteligt moment af tilfældighed med hensyn til, hvem det er, der bliver fanget, om jeg så må sige, med hensyn til, hvem det er, man vælger at rejse sigtelse mod i disse sager. Heller ikke denne tilfældighed er betryggende for retstilstanden.

Lad mig så sige til justitsministeren, at vi jo kunne have taget det op i forbindelse med spørgsmålet om ændringerne af straffelovens tavshedsbestemmelser, da vi havde det på bordet som led i drøftelserne af forvaltningsreformen.

Jeg er ikke utilbøjelig til at give ministeren ret. Da dette spørgsmål vedrørende Ekstra Bladet kom frem i sommer, tror jeg det var, sagde ministeren, at der var nogen, der havde siddet og sovet i timen, og jeg må indrømme, at jeg vel ikke helt kan sige mig fri for at have været en af dem.

Men når den indrømmelse er givet, vil jeg da også sige til ministeren, at jeg egentlig ikke synes, at det, at vi har sovet i timen, om jeg så må sige, skal være begrundelsen for, at vi skal sove videre. Det er rigtigt, at det ikke er heldigt, en 14 dages tid efter at de nye bestemmelser i straffeloven er trådt i kraft, at vi så giver os til at røre ved dem igen, men det er dog kun et begrænset område, og det er et område, hvor man nok må sige at det ikke er den store, blomstrende retspraksis, at det ikke er dagligdags foreteelser, vi har med at gøre, men at det er noget, som der ikke er ret megen retspraksis på. Det vil sige, at der ikke ville ske den store forstyrrelse af retssystemets funktion ved, at vi nu gav os til at undersøge, hvorvidt de gældende meddelelshæleribestemmelser faktisk også er rimelige i forhold til begreber som pressefrihed og yttringsfrihed i forhold til de beskyttelsesinteresser, som vi selvfølgelig også anerkender kan være til stede.

Jeg vil afslutningsvis sige tak til fru Dagmar Mørk Jensen og til hr. Tinning og i øvrigt sige tak til ordførerne, fordi man dog i det mindste er indstillet på at undersøge, hvorvidt de gældende regler er brugbare i